

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Bytové družstvo Zázvorkova 2004 – 2006** se sídlem Zázvorkova 2005/10, Praha 5 – Stodůlky, zastoupen Mgr.Pavlem Čvančarou, advokátem se sídlem Vrázova 7, Praha 5 proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno (dříve Finanční ředitelství pro hl.m.Prahu se sídlem Štěpánská 28, Praha 1) v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl.m.Prahu ze dne 21.12.2010 čj: 16121/10-1400-805764, čj: 16081/10-1400-805764, čj: 16082/10-1400-805764, čj: 16083/10-1400-805764, čj: 16084/10-1400-805764, čj: 16085/10-1400-805764, čj: 16086/10-1400-805764, čj: 16087/10-1400-805764 a čj:16088/10-1400-805764

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m.Prahu, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům, vydaných Finančním úřadem pro Prahu 5 na daň

z převodu nemovitostí ve výši od 123,-Kč do 210-Kč. Žalobce uvedl, že na třetí osobu převedl bezúplatně na základě smlouvy byt společně s podílem na společných prostorách a pozemku, žalovaný neaplikoval ustanovení § 6 zákona o trojdani, nýbrž ustanovení § 9. Podle § 6 zákona o trojdani je předmětem daně darovací bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu, tedy na základě smlouvy a nikoli nabytí majetku v souvislosti se všemi úkony, jako je založení družstva, uzavření úvěrové smlouvy, uzavření kupní smlouvy, placení příspěvku do fondu oprav a splácení dalších povinností člena družstva, které předcházely uzavření smlouvy o bezúplatném převodu bytové jednotky. Přitom z textu smlouvy, která byla titulem k nabývání a pozbývání majetku, nemohl žalovaný úplatnost dovodit. Žalovaný aplikoval dle názoru žalobce na zjištěný skutkový stav nesprávné ustanovení zákona, správně měl aplikovat zákonná ustanovení o dani darovací. Navrhl proto, aby soud žalobou napadená rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce uzavřel s fyzickými osobami – členy bytového družstva (žalobce) smlouvy o bezúplatném převodu bytové jednotky a spoluvlastnického podílu k pozemku z vlastnictví družstva. Smlouvy se týkaly bytových jednotek v domech č.p. 2004 až 2006, včetně příslušných spoluvlastnických podílů na společných částech domů a pozemku č. parc. 2131/151, nacházejících se v katastrálním území Stodůlky, obci Praha. Ze založených dokladů je zjevné, že žalobce byl založen nájemníky bytů za účelem koupě nemovitostí od Městské části Praha 13 a následného převodu bytových jednotek do vlastnictví jednotlivých nájemců. Převodům bytových jednotek náleží osvobození podle § 20 odst. 6 písm. j) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“). Uvedený zákon nepřiznává osvobození převodu spoluvlastnického podílu na pozemku. Finanční úřad pro Prahu 5 posoudil jednotlivé převody bytových jednotek a spoluvlastnického podílu na pozemku jako převody úplatné, proto vyzval žalobce k podání daňových přiznání k dani z převodu nemovitostí. Žalobce daňové přiznání nepodal, správce daně vyměřil daň podle pomůcek, které měl k dispozici. Základem daně z převodu nemovitostí se stala cena zjištěná ze spoluvlastnického podílu na pozemku. Žalovaný uvedl, že o bezúplatné nabytí majetku ve smyslu ustanovení § 6 zákona o trojdani se jedná tehdy, jestliže ze strany obdarovaného není v souvislosti s nabývaným majetkem poskytováno žádné protiplnění. K protiplnění přitom může dojít před uzavřením smlouvy a nemusí vyplývat přímo z textu smlouvy. V daném případě je zřejmé, že nabyvatelé bytů v domech č.p. 2004 – 2006 uhradili členský podíl, který se rovná výši hodnoty jim převáděných bytů, z těchto podílů byla hrazena kupní cena na základě kupní smlouvy, kterou žalobce uzavřel s Městskou částí Praha 13. Proto dané převody nelze považovat za bezúplatné, protože jednotliví nabyvatelé museli poskytnout peněžní prostředky a založit žalobce proto, aby jim v konečné fázi byl převeden byt do osobního vlastnictví. Nabyvatelé nemovitostí museli tedy vynaložit finanční částkou, kterou se podíleli na zaplacení pořizovací ceny domů č.p. 2004 – 2006, aby mohli získat byt do osobního vlastnictví. Proto je převod předmětem daně z převodu nemovitostí. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

S přihlédnutím k účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného správního orgánu. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl.m.Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Účinností zákona č. 456/2011 Sb., která nastala dnem 1.1.2013, však tato pravomoc přešla na Odvolací finanční ředitelství. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla

kompetence původně označeného žalovaného správního orgánu na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce s takovýmto postupem vyslovil souhlas, žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce uzavřel dne 19.6.2007 jako strana kupující kupní smlouvu č. S/336/085/1602/P/2007 s Městskou částí Praha 13 jako stranou prodávajícím. Předmětem smlouvy byly nemovitosti, které byly vymezeny v článku 2 kupní smlouvy, a to budova č.p. 2004 – objekt bydlení na pozemku č.parc. 2131/151, budova č.p. 205 – objekt bydlení – na pozemku č.p. 2131/150 a budova č.p. 2006 – objekt bydlení na pozemku č.parc. 2131/149 a pozemek č.parc. 2131/151 – zastavěná plocha a nádvoří, vše v katastrálním území Stodůlky, obci Praha.

Následně žalobce uzavřel s členy družstva smlouvy o bezúplatném převodu bytové jednotky a spoluvlastnického podílu k pozemku z vlastnictví družstva, na jejichž základě žalobce převedl na členy družstva vlastnictví k jednotlivým bytovým jednotkám, jež byly vymezeny prohlášením vlastníka podle zákona o vlastnictví bytů, dále předmětem těchto smluv byl převod spoluvlastnického podílu na společných částech domů a podíl na pozemku č.parc. 2131/151, vše v katastrálním území Stodůlky, obci Praha.

Poté byl žalobce Finančním úřadem pro Prahu 5 vyzván k podání daňových přiznání k dani z převodu nemovitostí. Následně byla daň z převodu nemovitostí vyměřena podle pomůcek. Proti platebním výměrům, kterými byla žalobci daň z převodu nemovitostí vyměřena, se žalobce odvolal a namítal, že nejsou splněny podmínky pro stanovení daně z převodu nemovitostí, protože na členský vklad, který byl jednou z podmínek pro bezúplatné nabytí, mohlo být zapláceno jiným subjektem, než nabyvatelem. Má za to, že by měla být vyměřena daň darovací. O podaných odvoláních bylo rozhodnuto žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 21.12.2010.

Konkrétně je ze spisového materiálu patrné, že platebním výměrem ze dne 4.10.2010 čj: 385096/10/005964107577 byla vyměřena žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 210,- Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16121/10-1400-805764.

Platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 4.10.2010 čj: 385060/10/005964107577 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 210,- Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16081/10-1400-805764.

Platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 6.10.2010 čj: 391329/10/005964108759 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 123,- Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16082/10-1400-805764.

Platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 6.10.2004 pod čj: 391277/10/005964108759 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 171,- Kč.

Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16083/10-1400-805764.

Platebním výměrem ze dne 4.10.2007 Finanční úřad pro Prahu 5 pod čj: 385143/10/005964107577 vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 207,-Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16084/10-1400-805764.

Platebním výměrem Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 4.10.2010 čj: 385133/10/005964107577 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 123,-Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16085/10-1400-805764.

Platebním výměrem ze dne 4.10.2010 byl Finančním úřadem pro Prahu 5 pod čj: 385105/10/005964107577 vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 210,-Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16086/10-1400-805764.

Platebním výměrem ze dne 4.10.2010 čj: 385022/10/005964107577 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 210,-Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16087/10-1400-805764.

Platebním výměrem ze dne 4.10.2010 čj: 385121/00/005964107577 byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 123,-Kč. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21.12.2010 čj: 16088/10-1400-805764 bylo odvolání zamítnuto.

Finanční ředitelství pro hl.m.Prahu v odůvodnění výše uvedených, žalobou napadených, rozhodnutí ze dne 21.12.2010 poukázalo na to, že smlouvou o bezúplatném převodu bytové jednotky a spoluvlastnického podílu k pozemkům z vlastnictví družstva došlo k převodu jednotlivých bytových jednotek včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domů č.p. 2004, 2005 a 2006 a pozemku č.parc. 2131/151, vše v katastrálním území Stodůlky, obec Praha, na jednotlivé členy družstva. Správce daně zjišťoval, zda se nabyvatelé – nájemci bytové jednotky podíleli svými peněžními prostředky na pořízení nemovitostí. Poukázal na článek 2, článek 6 a článek 13 stanov žalobce, ze kterých vyplývá, že žalobce byl založen za účelem koupě, správy, provozu, údržby, oprav a zvelebování předmětných nemovitostí, členové žalobce byli povinni uhradit další členský vklad na úhradu kupní ceny nemovitostí. Mezi povinnostmi žalobce pak patří i povinnost provést úkony potřebné pro převody bytových jednotek členům družstva do osobního vlastnictví. Všechny úkony od založení žalobce po rozdělení budov na bytové jednotky a převod do osobního vlastnictví směřují k jednomu cíli, přitom se nejedná o převod bezúplatný, protože jednotliví nabyvatelé museli poskytnout peněžní prostředky pro to, aby jim v konečné fázi byl převeden byt do osobního vlastnictví. Dle názoru správního orgánu jde o úplatný převod, který podle § 9 zákona o trojdani je předmětem daně z převodu nemovitostí. Pokud jde o převod vlastnictví k bytovým jednotkám, je tento převod osvobozen od daně, osvobození se však nevztahuje k pozemkům. Proto správce daně správně vyměřil daň z převodu nemovitostí ve vztahu k převáděným pozemkům, učinil tak podle cenové mapy stavebních pozemků hlavního města Prahy, platné ke dni právních účinků vkladu do katastru. Dále správní orgán poukázal na potvrzení, které žalobce předložil katastrálnímu úřadu při podání návrhu na vklad smluv, ve

kterém potvrzuje, že všichni nabyvatelé bytů v domech č.p. 2004 – 2006 zaplatili členský podíl, který se rovná výši hodnoty jim převáděných bytů a že se z těchto podílů uhradila cena převáděných bytů. Protože žalobce nepodal daňové přiznání ani na výzvu správce daně, přistoupil správce daně k vyměření daně podle pomůcek, zákonné podmínky pro takovéto stanovení daně byly splněny.

Je vhodné poznamenat, že účinky vkladu do katastru ve výše uvedených věcech nastaly v období od března do prosince roku 2008.

Žalobce v podané žalobě namítal, že na základě smlouvy jako dvoustranného právního titulu, způsobilého ke vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí převedl na třetí osobu byt společně s podílem na společných prostorách a pozemku bezúplatně, mělo být tedy postupováno podle § 6 zákona o trojdani, podle něhož je bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu předmětem daně darovací. Správní orgány nesprávně postupovaly podle § 9 zákona o trojdani, aniž by z textu smlouvy, která byla titulem k nabývání a pozbývání majetku, mohl úplatnost jako základní pojem daně z převodu nemovitostí dovodit. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění platném v rozhodném období, tj. do 31.12.2008 (dále jen „zákon o trojdani“) je předmětem daně darovací bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s právním úkonem. Podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona je předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem.

Ze znění uvedených ustanovení vyplývá, že v prvním případě jde o změnu vlastnických vztahů bezúplatnou, zatímco ve druhém případě jde o změnu vlastnických vztahů na základě úplaty. Tato skutečnost je rozhodná, neboť jak k darování, tak k úplatnému převodu může dojít na základě právního úkonu.

Námitku, že mělo být postupováno podle § 6 zákona o trojdani, neshledal soud důvodnou. Již se samotného pojmu „darovací daň“ je zřejmé, že se vztahuje na takové případy, kdy ke změně vlastnických vztahů dojde na základě úkonu, který splňuje náležitosti darování podle obecných právních předpisů (v rozhodné době ustanovení § 628 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Základním rysem darovací smlouvy je to, že dárce druhé straně něco bezplatně přenechává a druhá strana (obdarovaný) dar přijímá. K darování dochází darovací smlouvou, kterou se dárce zavazuje poskytnout obdarovanému určitou věc bezplatně a dobrovolně, aniž by k tomu měl právní povinnost a obdarovaný dar přijímá. Mezi základní znaky daru tedy patří bezplatnost a dobrovolnost (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 Afs 45/2011, dostupný na www.nssoud.cz).

Dle názoru soudu není splněna podmínka bezplatnosti, byť bezprostředním právním úkonem, který předcházel změně vlastnických vztahů, byla smlouva o bezúplatném převodu bytové jednotky a spoluvlastnického podílu k pozemkům, což znamená, že žalobce převáděl na jednotlivé fyzické osoby nemovitosti, které byly předmětem této smlouvy, aniž by bezprostředně v souvislosti s uzavřením této smlouvy obdržel od osoby nabyvatele protiplnění. Nelze však přehlédnout skutečnost, že jednotliví nabyvatelé poskytli protiplnění před tím, než uzavřeli uvedenou smlouvu o bezúplatném převodu nemovitostí. Z potvrzení, které žalobce vyhotovil v souvislosti s návrhem na vklad vlastního práva do katastru

nemovitostí předmětné smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem, potvrdil, že nabyvatelé bytů zaplatili členský podíl, který se rovná výši hodnoty jimi převáděných bytů, členských podílů se uhradila cena převáděných bytů. Povinnosti uhradit finanční částku, která představuje hodnotu nemovitostí, které byly následně předmětem kupní smlouvy a poté smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem, koresponduje článek 6 stanov žalobce, ze kterého vyplývá, že členové družstva se zavazují k úhradě dalšího členského vkladu v peněžní formě, a to každý ve výši, která odpovídá velikosti bytu, k němuž má člen družstva právo nájmu. Je tedy nepochybné, že jednotliví nabyvatelé z titulu smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem uhradili hodnotu nemovitostí, která následně byla předmětem smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem. Ze zmíněného článku 6 stanov pak vyplývá, že finanční prostředky, získané dalším vkladem, budou družstvem použity na úhradu kupní ceny nemovitostí, když je v úvodu uvedeného článku zmíněn účel založení družstva. Tento účel je patrný z článku 2 stanov, z něhož vyplývá, že konečným cílem založení družstva bylo převedení bytů a pozemků do osobního vlastnictví členů družstva, pokud o to projeví zájem a splní podmínky stanovené právními předpisy. Obsah článku 2 stanov vzbuzuje pochybnosti i o dalším znaku „darování“, a to o dobrovolnosti úkonu (uzavření smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem), když z tohoto článku vyplývá, že pokud člen družstva projeví zájem a splní zákonem stanovené podmínky, má být ze strany žalobce jako bytového družstva naplněn cíl založení družstva, tj. má povinnost převést bytové jednotky do osobního vlastnictví členů družstva. Družstvo tedy v takových případech nejednalo dobrovolně, nýbrž muselo, v případě projeveného zájmu ze strany člena družstva, předmětné nemovitosti převést na žadatele.

Z výše uvedeného má soud za to, že přesto, že formálně došlo ke změně vlastnických vztahů na základě smlouvy o bezúplatném převodu vlastnictví k nemovitostem, nelze tento převod považovat za darování, neboť nabyvatelé nemovitostí nezískali tyto nemovitosti bezplatně, naopak ještě před tím, než k uzavření této smlouvy došlo, byli povinni poskytnout žalobci finanční částky, které odpovídaly velikosti bytu, který následně byl, spolu s příslušným spoluvlastnickým podílem k vyjmenovaným nemovitostem, převeden jednotlivým členům družstva do osobního vlastnictví.

Žalobce namítal, že je zavádějící v odůvodnění napadeného rozhodnutí použité ustanovení § 20 odst. 6 písm. j) zákona o trojdani, které je uvozeno slovy „od daně darovací a daně z převodu nemovitostí“ s tím, že tato uvozovací věta není koncipována tak, že by dávala žalovanému na výběr, kterou daň může vybrat, ale vznikla z důvodu právní jistoty, aby osvobození bylo koncipováno právně natolik bezpečně, aby nešlo dovodit možnost použití žádné z obou daní. Tato námitka je irelevantní. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, že pokud žalovaný odkazoval na ustanovení § 20 odst. 6 písm. j) zákona o trojdani, učinil tak proto, aby konstatoval, že převod bytu z vlastnictví právnické osoby, vzniklé za účelem, aby se stala vlastníkem budovy, do vlastnictví fyzické osoby – nájemce, která je členem této právnické osoby a svými peněžními prostředky se podílela na pořízení budovy, je osvobozeno od daně. Správní orgán konstatoval, že toto ustanovení se vztahuje na byty a garáže, nikoliv na pozemky. Ustanovení § 20 odst. 6 zákona o trojdani stanoví, které případy jsou osvobozeny od daně darovací a od daně z převodu nemovitostí. Ze žalobcem uplatněné námitky není zřejmé, v čem má spočívat žalobcem tvrzené „zavádějící“ použité ustanovení § 20 odst. 6 písm. j) zákona o trojdani, když žalovaný úvod tohoto ustanovení, který žalobce v podané žalobě zmiňuje, ani nekonstatoval. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je zcela nepochybně a jednoznačně zřejmé, že odkaz na uvedené právní ustanovení byl učiněn proto, aby byl specifikován předmět daně, když bylo konstatováno, na jaké

nemovitosti se vztahuje osvobození od daně se závěrem, že osvobození se nevztahuje na převáděné pozemky.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. srpna 2014

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová